

blandt Ansøgerne er een, der besidder alle fornødne Kvalifikationer, og som Menigheden fortrinnsvis ynder, saa vil det skylbes et sært lykkeligt Tilfælde, om Ministerens og Menighedens Tanker mødes.

Flerallet erkjender imidlertid, at, naar alle Menighedens selvstændige Medlemmer skulle være berettigede til Deltagelse i Præstevalget, og naar een over Galvdelens af disses Galvdel skal kunne afgjøre dette, saa maa Loven nødvendigvis indeholde Sikkringsmidler mod aldeles vilkaarlige Valg og mod Tilfidefættelse af de Hensyn, som ene bør komme i Betragtning. Et friere Valg imellem et større Antal Ansøgere kan da ikke indrømmes, uden at udsætte Folkekirken for Fare og Præstestanden for Demoralisation. Fra denne Side tilliges det altsaa forsaavidt, at Lovforslaget har forbeholdt Regjeringen Hovedindflydelsen paa Præstevalget, idet den forud undersøger samtlige Ansøgninger og udpeger de Tre, den anser for de mest kvalificerede, som dem, der alene kunne komme paa Valg.

Men baade fordi Menighedernes Ret til at deltage i Præstevalget i mangfoldige Tilfælde ikke bliver af stor Betydning, dersom Valget indskrænkes til Tre, og fordi det overhovedet synes betænkeligt at overdrage Valgretten til et Fler-tal blandt Menighedens selvstændige Medlemmer, idet det maa befrygtes, at derved en større Uro og Splid, end der alt findes, vil vækkes og hindre Udviklingen af et sundt kirkeligt Liv — foretrække flere Medlemmer den Ordning af Menighedernes Deltagelse i Præstevalget, som var paatenkt i det Landstinget i Samlingen 1870 — 71 af den daværende Regjering forelagte Lovforslag. Som det vil erindres, gif dette ud paa, at den mest kvalificerede Galvdel af de indkomne Ansøgninger af Ministeren skulde tilstilles et af Menigheden efter Forholdstalt valgt Udvalg. Hvis dette da, efter at have undersøgt og overveiet Ansøgningerne, gennem en under Provstens Ledelse ført Forhandling kom til det Resultat, enstemmigt og uden Forbehold at anbefale een af Ansøgerne, skulde denne af Ministeren indstilles til Beskikkelse. Men medens nogle af de samme Medlemmer, nu ligesom dengang, bestemt fastholde Menighedsudvalgets Enstemmighed som en nødvendig Betingelse for, at den indrømmede Ret kan blive til Betsignelse for Menighederne og til Gavn for Kirken, mene Andre, at man kunde nøies med at forlange et kvalificeret Fler-tal — for Exempel de fire Femtebele — af Menighedsudvalgets Stemmer som Betingelse for Valgets Gyldighed, og hvis dette Stemmetal ikke opnaaedes, tilstede samtlige Menighedens Medlemmer at stemme paa Tre, som Udvalget anbefalede.

Naar denne Gruppe af Udvalget — der maasse vilde blive et Fler-tal, idet de Medlemmer, der finde den Menighederne ved Lovforslaget til-

tænkte Ret for knap tilmaalt, muligt ville slutte sig til samme — imidlertid ligesaa lidt som dets øvrige Medlemmer opstiller det System for Præstevalg, som den foretrækker, i Skikkelse af Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, saa ere Grundene hertil, dels at Folkestinget maa antages saameget mindre tilbøjeligt til nu at gaa ind herpaa, som den nærværende Minister, om han ogsaa for sit personlige Bedkommende kunde finde sig i en Forandring af Systemet, dog ikke med nogen særdeles Styrke vilde kunne anbefale, hvad han engang har forladt; dels at nogle af de samme Udvalgsmedlemmer, som for 5 Aar siden uden Bekymring kunde tiltræde Regjeringens Forslag, ved den siden vagede Forvirring i Ansøukser og Begreber ere blevne mere tvivlende, om denne Reform, hvad enten den fter i den ene eller den anden Form, for Tiden vil stifte Gavn, saa at de forsaavidt nævne sig den ovenfor udtalte Mening, at det er rigtigere at udsætte den, indtil andre kirkelige Foranstaltninger ere gennemførte.

Angaaende et enkelt Punkt i Lovforslaget skal man allerede nu tillade sig at bemærke, at man vel kan erkjende, at Valgprædikener staa i en vis naturlig Sammenhæng med Systemet, der er hentet fra nogle Egne af Sønderjylland; men selv om Vidnesbyrdene om dets Birkninger der ikke vare modsigende, har den hele siden Lovforslagets Forelæggelse førte offentlige Forhandling om Valgprædikener dog maattet gjøre det Indtryk, at disse ville fraspilde saavel en stor Del af de nuværende Præster, som en ikke ringe Del af Menighedsmedlemmerne. Heller ikke kunne de mod disse Prædikener ytrede forskellige Betenkeligheder siges at være ugrundede. Hvorvel baade kirkelig Sands og naturlig Dømmekraft visseelig stundom kunne findes mere udviklede hos Mænd af Almuen end hos bedre Oplærte, saa vilde det dog være en stor Skuffelse, hvis man antog, at disse Egenstaber udmærkede den store Flerhed af Befolkningen, og at de i Reglen vilde blive afgjørende ved Præstevalg. Tværtimod maa det forudsættes, at saare mange af dem, der efter Lovforslaget skulde velge, kun meget usuldfølgelig vilde opfatte Fortrinene og Manglerne ved de afholdte Prædikener, og at en strømmende, ordrig Veltalenhed og et opstyltet, blomstrende Sprog uden Allor og uden indre Sammenhæng ofte vilde blænde og henrive Tilhørerne paa den virkelige Tjæleses og den sande Kristendoms Beføstning, medens paa den anden Side mange Valgprædikanter vilde bukke under for den Fristelse, at indrette deres Prædiken efter Menighedens formodede Smag eller bekjendte kirkelige Retning. I hvert Tilfælde vil en Valgprædiken altid afgive en usuldfølgelig, tidt skuffende Maaleslok for Prædikantens personlige Karakter og Gøne til at varetage Menighedens aandelige Lærv. Under ingen Omstændigheder synes det hensigtsmæssigt, at lade alle tre Ansøgere prædike paa een Gang efter hinanden og over samme Text, istedetfor at lade dem prædike 3